

РЕШЕНИЕ

№ 318

гр. ХАСКОВО, 14.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, II-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДЕЛЯНА СТ. ПЕЙКОВА
Членове: ГЕОРГИ Г. ГЕОРГИЕВ
                  ГЕОРГИ К. МИЛКОТЕВ

при участието на секретаря Д.Й. Х.
в присъствието на прокурора Е. П. И.
като разглежда докладваното от ДЕЛЯНА СТ. ПЕЙКОВА Въззивно гражданско дело № 20235600500654 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 248 от 08.08.2023 г., постановено по гр.д. № 1151/2022 г. РС Димитровград е осъдил Прокуратурата на Р България да заплати на Г. Г. Г. от гр. *** сумата в размер на 2942,70 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в неполучено от него трудово възнаграждение за периода от 19.01.2016 г. до 14.06.2016 г. по служебното му правоотношение на длъжността *** в МП ***, Митница ***, териториално митническо управление към Агенция Митници, с ранг V младши, претърпени в резултат на повдигнатото му обвинение и незаконно водено против него наказателно производство – ДП № 2/2015 по описа на С „БОП“ ***, ***, пр.пр. № 2/2015 по описа на специализираната прокуратура, прекратено с постановление на прокурор от СП от 21.03.2019 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 09.04.2019 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 810 лв.- направени по делото разноски.

Съдът е осъдил Прокуратурата на Р България да заплати по сметка на РС Хасково, в полза на бюджета на съдебната власт, сумата в размер на 250 лв.- платено възнаграждение на ВЛ.

Недоволен от постановеното решение е останал въззивникът Прокуратурата на Р България, който обжалва в срок. Счита, че постановеното решение е неправилно, поради

неговата необоснованост и нарушение на материалния закон. Счита, че не е налице причинно следствена връзка между действията на органите на прокуратурата по образуване и провеждане на наказателно производство против ищеца и имуществените вреди, които претендира, че е търпял поради лишаването му от трудово възнаграждение. Твърди, че временното му отстраняване от работа е станало със заповед на органа по назначаването, което именно е причината за търпените от него имуществени вреди и че тези вреди не са в пряка причинно следствена връзка с незаконното обвинение за извършено престъпление. Алтернативно счита, че Прокуратурата на Р България не е пасивно легитимирана да отговаря по предявения иск за част от исковия период, което произтича от разпоредбата на чл.100 ал.2 от ЗДС. Съобразно цитираната разпоредба, във всички случаи, когато е образувано наказателно производство против държавен служител за извършено от него престъпление, извършено в качеството му на длъжностно лице, органът по назначаването го отстранявал от работа. С Решение № 5/12.05.2016 г. на КС на Р България, постановено по к.д. № 2/2016 г., влязло в сила на 24.05.2016 г. цитираната разпоредба била обявена за противоконституционна, с което въпросът за отстраняване от длъжност на държавен служител, по отношение на който е образувано ДП, бил оставен на преценка на органа по назначаването. С оглед на това счита, че за периода от 24.05.2016 г. до 14.06.2016 г., когато ищецът бил възстановен на работа, претърпените вреди не са в резултат на действията на органите на прокуратурата, още повече, че отстраняването от работа не било направено по искане на СП. Моли съда да постанови решение, с което да отмени решението на РС Димитровград и постанови друго по същество на спора, с което да отхвърли предявения иск изцяло или да го отхвърли за периода от 24.05.2016 г. до 14.06.2016 г. Моли да бъдат присъдени направените по делото разноски.

В срок е постъпил писмен отговор от ответника, с който оспорва подадената въззивна жалба. Счита, че постановеното от районния съд решение е правилно и моли то да бъде потвърдено. Моли да бъдат присъдени направените във въззивното производство разноски.

В съдебно заседание въззиваемия не изпраща представител. С писмена молба вх.8933/24.10.2023 г., подадена от адв. Г., въззиваемия оспорва подадена въззивна жалба.

ОП Хасково счита, че подадената въззивна жалба е основателна и моли тя да бъде уважена.

Хасковският окръжен съд като провери основателността на оплакванията във въззивната жалба и при съобразяване с разпоредбата на чл.269 от ГПК, констатира следното:

Жалбата е подадена в срок и е процесуално допустима. Преценена по същество е неоснователна. Постановеното от РС Димитровград решение е правилно и следва да бъде потвърдено. С оглед изхода на спора въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия сумата от 800 лв. – направени по делото, пред въззивната инстанция разноски, представляващи платено възнаграждение на адвокат, съгласно договор за правна защита и съдействие от 18.09.2023 г.

РС Димитровград е сезиран с иск с правно основание чл. 2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ, предявен от Г. Г. Г. от гр.*** против Прокуратурата на Р България за сумата от 2942,70 лв./изм. в съдебно заседание на 02.06.2023 г./, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в неполучено от него трудово възнаграждение за периода от 19.01.2016 г. до 14.06.2016 г. по служебното му правоотношение на длъжността *** в МП ***, Митница ***, териториално митническо управление към Агенция Митници, с ранг V младши, претърпени в резултат на повдигнатото му обвинение и незаконно водено против него наказателно производство – ДП № 2/2015 по описа на С „БОП“ ***, ***, пр.пр. № 2/2015 по описа на специализираната прокуратура, прекратено с постановление на прокурор от СП от 21.03.2019 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 09.04.2019 г. до окончателното ѝ изплащане за сумата .

При разглеждането на спора първоинстанционният съд е събрал всички съотносими към спора и сочени от страните доказателства. Въз основа на тях е достигнал до правилния и законосъобразен извод, че предявеният иск е основателен и доказан, поради което е уважил същия. Пред настоящата инстанция не се представиха нови доказателства, които да дават основание да бъдат направени изводи различни от направените от решаващия съд. Изложените от първоинстанционния съд мотиви на основание чл.272 от ГПК се споделят от настоящата инстанция.

За да постанови атакувания съдебен акт решаващият съд е приел за безспорно установено наличието на предпоставките на чл.2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на ответника, който извод на съда е правилен и както се посочи,се споделя от настоящата съдебна инстанция.

Ищецът, въззиваем в настоящото производство Г. Г., е привлечен като обвиняем за извършено престъпление по чл.321 ал.3 пр.2 и пр.4 т.2, вр. с ал.2 от НК по ДП № 2/2015 г. по описа на С „ БОП“ гр. ***, пр.пр.№ 332/2015 г. по описа на специализираната прокуратура/ постановление от 14.12.2015 г. и постановление за привличане на обвиняем от 13.06.2017 г./. Наказателното производство по отношение на Г. Г. е прекратено с постановление на СП от 21.03.2019 г. поради недоказаност на обвинението, което обосновава ангажиране отговорността на ответника Прокуратурата на Р България на основание чл. 2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ.

Безспорно установено по делото е,че ищецът е отстранен временно от длъжност със Заповед № 865/15.01.2016 г. на основание чл.100 ал.2 от ЗДС, във връзка с писмо на прокурор от СП, рег. № ***/23.12.2015 г., с което Агенция Митници е уведомена,че по отношение на Г. Г. е повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл.321 ал.3 пр.2 и пр.4 т.2, вр. с ал.2 от НК. Със Заповед № 4178/14.06.2016 г., след постановяване на Решение № 5/12.05.2016 г. на КС на Р България, постановено по к.д. № 2/2016 г., обн. ДВ бр.38/20.05.2016 г., ищецът е допуснат до работа. С оглед на изложеното, правилно съдът е приел, както че са налице предпоставки за ангажиране отговорността на ответника, така и периодът, през който ищецът е търпял тези вреди, а именно от 19.01.2016 г. до 14.06.2016 г. За този период от време брутно трудово възнаграждение на ищеца е в размер на 2942,70

лв., видно от заключението на ВЛ. Ето защо в този размер предявеният иск е основателен и доказан, извод, до който е достигнал и първоинстанционният съд. Постановеното в този смисъл решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

Неоснователно е възражението на ответника, че за периода от 24.05.2016 г. до 14.06.2016 г. не следва да бъде ангажирана неговата отговорност, т.като е в правомощието на органа по назначаването да прецени необходимостта от временно отстраняване от длъжност на държавен служител. Правилно съдът е посочил, че при отстраняване от длъжност органът по назначаването е действал в условията на обвързана компетентност, без право на преценка. Видно от съдържанието на цитираната по-горе Заповед № 865/15.01.2016 г. е, че Агенция Митници е уведомена, че по отношение на Г. Г. е повдигнато обвинение за извършено престъпление по чл.321 ал.3 пр.2 и пр.4 т.2, вр. с ал.2 от НК, поради което и на основание чл.100 ал.2 от ЗДС, действащ към момента, същият е бил временно отстранен от длъжност. В тежест на органа, повдигнал обвинението е да уведоми съответния работодател, че причината за отстраняването е отпаднала, така, както го е уведомил и за образуваното досъдебно производство. Обявяването за противоконституционна разпоредбата на чл.10 ал.2 от ЗДС няма за последица, както е приел и съда, автоматично отпадане на основанията за отстраняване от длъжност. Решението на КС има действие за напред и не засяга вече възникнали правоотношения, още повече, че същото не задължава органа по назначаването да възстанови отстранен държавен служител. Както се посочи, към момента на издаване на заповедта органът по назначаването не е имал право на преценка и е бил обвързан от действието на органите на прокуратурата. Дори да се приеме, че основанията за временното отстраняване от длъжност е отпаднало с постановяване на решението на КС, то Прокуратурата е органът, който е следвало да предприеме съответните действия за отмяна на издадената заповед. Доказателства за предприети в тази насока действия от органите на прокуратурата не са ангажирани. Ето защо отговорността на прокуратурата следва да обхваща и периода от 24.05.2016 г. до 14.06.2016 г., когато със Заповед на Директора на Агенция Митници ищецът е бил допусна до работа.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 248/08.08.2023 г. на РС Димитровград, постановено по гр.д. № 1151/2022г.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Р България гр. София, бул. „Витоша“ № 2 да заплати на Г. Г. Г., ЕГН *****, от гр. ***, със съдебен адрес гр. Свиленград, ул. „Д.Благоев“ № 4Б, адв. Г. Р. сумата в размер на 800 лв.- разноски във въззивното производство, представляващи платено възнаграждение на адвокат.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____